

ρον δια τὴν χρῆσιν τοῦ Πεζοῦ Στρατιώτου, καὶ δυναμενον νὰ λύσῃ καὶ συμβιδάσῃ διάφορα ζητήματα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Σωμάτων τοῦ Στρατοῦ.

Ἐπὶ τῇ βάσει ὅθεν τοῦ σχεδίου τούτου μετεποίησαν κοινὰ τινὰ ὄπλα τοῦ Πεζικοῦ, ἅπερ ἀπεστάλησαν εἰς Βενσένην καὶ Μέντζ ὅπου νέαι Ἐπιτροπαὶ διαρίσθησαν καὶ νέαι δοκιμασίαι ἐγένοντο. Μετὰ ἐξαμήνου διηνεκεῖς δοκιμασίας, ἀμφότεραι αἱ Ἐπιτροπαὶ ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου προτεινομένου ὄπλου ὡς εὐχρήστου, ὡς ὁμοιομόρφου, κατὰ τὸ μῆκος, δι' ὅλας ἀδιακρίτως τὰς τάξεις τοῦ Πεζικοῦ, καὶ ὡς συνάπτοντος ἀπάσας τὰς ἀπαιτουμένας ιδιότητες. Ἐπομένως διετάχθη ἡ μεταποιήσις τῶν ὄπλων τοῦ Πεζικοῦ, τῶν θαλόντων διὰ τοῦ σφαιρικοῦ βλήματος κατὰ τὸ νέον σχέδιον, καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1859 ὅκτῳ Συντάγματα τοῦ Πεζικοῦ ὠπλίσθησαν μὲ τὸ νέον τοῦτο ὄπλον. Καθόσον δὲ ἐνεργοῦνται αἱ μεταποιήσεις τῶν κοινῶν ὄπλων κατὰ τὸ νέον σχέδιον, ἀποστέλλονται πρὸς ὄπλισμὸν τῶν διαφόρων Σωμάτων τοῦ Πεζικοῦ.

Ὁ τρόπος τῆς νέας μεταποιήσεως ἐστὶν εἰσέτι ἄγνωστος καὶ οὐδὲν σύγγραμμα ἐξεδόθη περὶ τοῦ ὄπλου τούτου μέχρι τῆς σήμερον. Ἐπροσπάθησα ὅθεν νὰ σπουδάσω ἐν τῇ Γαλλίᾳ τὰς βάσεις ὡς ἔγγιστα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ μεταποιήσις αὕτη ἐγένετο, καὶ βοηθούμενος ἐξ ἀκριβῶν καὶ ὅλως ἀξιοπίστων πληροφοριῶν, ἅς παρ' ἐπιστημόνων ἀξιωματικῶν ἐπιτοπίως ἠρβάνισθην ἐκθέτω περιληπτικῶς τὰς πρωτίστας τοῦ νέου Γαλλικοῦ ὄπλου ιδιότητας.

Τὸ νέον ραβδωτὸν ὄπλον τοῦ Πεζικοῦ ἐν χρῆσει σήμερον παρὰ τοῖς Γάλλοις, ὀνομάζεται ὄπλον Πεζικοῦ, σχέδιον τοῦ 1842 μεταπονημένον.

Τὸ ὄπλον τοῦτο ἐστὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ πρότερον νέον πλατικὸν ὄπλον καλούμενον, σχέδιον τοῦ 1852. Μεταποιηθὲν δὲ ἦδη εἰς ραβδωτὸν ὄπλον ὑπέστη τὰς ἐξῆς τροποποιήσεις.

ΚΑΝΝΗ. 1^{ον}. Τὸ μῆκος τῆς κάννης ἀπάντων γενικῶς τῶν ραβδωτῶν ὄπλων ἠλαττώθη εἰς 1^μ 020, μῆκος ὅπερ εἶχον μὲ

χει τοῦδε μόνον τὰ τῶν Εὐζώνων ὄπλα. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη διευκόλυνε μὲν τὴν γέμισιν τοῦ ὄπλου εἰς τοὺς στίχους καὶ ἐπνύξησε τὴν εὐστοχίαν τῆς ριπῆς, ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἐπέφερε τὴν ἀνάγκην (διὰ τὰ παλαιὰ ὄπλα τοῦ Πεζικοῦ, τῶν ὁποίων ἠλάττωσαν τὴν κάννην κατὰ 0^μ 054 περὶ τὸ στόμιον) νὰ μεταφερθῇ καὶ ἐπικολληθῇ ὁ σκοποδείκτης καὶ λογχοδέτης, νὰ ἐπιδιορθωθῇ τὸ ἄκρον τῆς κάννης, νὰ μεταφερθῇ τὸ ἔλασμα τοῦ περιστομίου, καὶ νὰ κλεισθῇ ἡ ἀρχαία ὀπή τοῦ πασσαλίου (la goupille). Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι τὸ μεσαῖον δακτυλίδιον (la grenadiere) δὲν κεῖται πλέον εἰς ἴσην ἀπόστασιν τοῦ περιστομίου καὶ τοῦ πρώτου δακτυλιδίου, ὡς ὑπῆρχεν ἄλλοτε εἰς τὰ παλαιὰ ραβδωτὰ ὄπλα τῶν εὐζώνων.

Αἱ μέχρι τοῦδε ὑπάρχουσαι ἐν χρῆσει λόγχοι τοῦ Πεζικοῦ, σχέδιον τοῦ 1822 καὶ 1847, μένουσιν ἐν χρῆσει αἱ αὐταὶ καὶ μὲ τὸ νέον τοῦτο ὄπλον. Παρεδέχθησαν ὅμως τὴν ἀρχὴν τοῦ νὰ ἐπαυξήσωσι τὸ μῆκος τῆς λόγχης, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἰσορροπία μὲν τις ἐξ ἑνὸς εἰς τὸ νέον ὄπλον, ἐπαύξεσις δὲ τοῦ μήκους αὐτοῦ, ἐξ ἄλλου, ἐλαττωθέντος κατὰ 0^μ 054.

Ἡ κάννη ἐνεχαράχθη ἐσωτερικῶς μὲ τέσσαρας ραβδώσεις ὅλως ἴσας. Τὸ μέσον δ' αὐτῶν διαιρεῖ τὸν μυχὸν τῆς κάννης εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη.

Τὸ πλάτος τῶν ραβδώσεων, ὑπολογιζόμενον καθέτως ὡς πρὸς τὸν ἄξονα αὐτῶν, ἐστὶ περίπου τὸ ὄγδοον τοῦ μυχοῦ τῆς κάννης. Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι τὸ μεταξὺ τῶν ραβδώσεων διάστημα, ἐστὶν ἴσον μὲ τὸ πλάτος τῶν ραβδώσεων.

Τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐστὶ κυκλικόν, θεωρούμεναι δὲ ἀπὸ τὸν κοηλιοδρον αἱ ραβδώσεις στρέφονται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ.

Ἡ ἐκκλισις αὐτῶν ἐστὶ μόνιμος ἀπὸ τῆς πυριτοδόχης μέχρι τοῦ στομίου τῆς κάννης. Δηλαδή ὁ ἑλιξ, ἡ ἢ διαγραφομένη καμπύλη ἀπὸ τὴν ραβδώσιν, τέμνει πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν γωνίαν ἐκάστην γεννήτριαν τῆς κάννης, ἢν συναπαντᾷ ἀλληλοδιαδόχως.

Δὲν συναντᾶ ὁμῶς δις τὴν αὐτὴν γεννήτριαν κατὰ τὸ μῆκος τῆς κάννης, διότι διὰ τὴν γενῆ ἢ συνάντησιν αὕτη, ἢ κάννη ἔπρεπε νὰ ἔχῃ διπλάσιον σχεδὸν τὸ μῆκος. Τὸ περιεχόμενον ὅθεν διάστημα, ἐπὶ τῆς γεννητριάς, μεταξύ τῶν δύο διαδοχικῶν σημείων τῆς συναντήσεως μετὰ τοῦ ἔλικος, καλεῖται βῆμα τῶν βραδύσεων.

Ὁ ἔλιξ ἢ ἡ περιστροφικὴ κλίσις τῶν βραδύσεων τοῦ νέου ὄπλου ἐστὶ δύο μέτρων τὸ βῆμα.

Τὸ βάθος αὐτῶν ὁμοίμορφον ἀπὸ τῆς πυριτοδόχης μέχρι τοῦ στομίου τῆς κάννης, ἐστὶ ἴσον μὲ 0,μ 0002.

Αἱ βραδύσεις μεταδίδουσιν εἰς τὸ βλήμα, ἐπὶ τοῦ ἄξονός του, περιστροφικὴν κανονικὴν κίνησιν, ἣτις ἐπαυξάνει τὴν εὐστοχίαν καὶ τὴν ριπήν τῆς βολῆς. Ἡ περιστροφικὴ αὕτη κίνησις ἐστὶν ὁμοία μὲ τὴν τοῦ χοχλίου περιστρεφόμενου περὶ τὴν ὀπὴν του. Ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως ὑπολογίζεται ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν περιστροφῶν, ἃς τὸ βλήμα ἐκτελεῖ περὶ τὸν ἄξονά του ἐφ' ἑν δευτερόλεπτον. Ὁ δ' ἀριθμὸς οὗτος ἐξάγεται, διαιρουμένης τῆς ἀποστάσεως, ἣν τὸ βλήμα διέτρεξεν ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου, διὰ τῆς ἀποστάσεως ἣν τὸ βλήμα διήνηυσεν εἰς μίαν ὄλην περιστροφικὴν κίνησιν (ἡ τελευταία αὕτη ἀπόστασις ἐστὶν αὐτὸ τὸ βῆμα τοῦ ἔλικος).

Ἡ ἀρχικὴ ταχύτης τοῦ βλήματος, δεδοκιμασμένη διὰ τοῦ ἐκκρεμοῦς ὄπλου, οὔσα 357 ὡς ἐγγίστα μέτρα, ἐξάγεται ὅτι ἡ ταχύτης τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τοῦ βλήματος τοῦ νέου ὄπλου, μετὰ τὴν ἐξοδὸν του, ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς κάννης, διαγράφει 178 $\frac{1}{2}$ περίπου περιστροφὰς κατὰ δευτερόλεπτον. Ἡ ταχύτης αὕτη ὑπελογίσθη ἐπαρκῆς ὡς πρὸς τὴν εὐστοχίαν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς ριπῆς τοῦ νέου Πεζικοῦ ὄπλου διὰ τὰς ὀρισθείσας ἀποστάσεις.

Γενομένων διαφορῶν καὶ εἰδικῶν δοκιμασιῶν εἰς Βενσένην καὶ Μετζ ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ βολὴ τῶν κενῶν βλημάτων, ἅτινα παρεδέχθησαν διὰ τὸ νέον ὄπλον τοῦ Πεζικοῦ, ἐστὶν ἐπιτυχῆς ὅτι προκρίτωτερον νὰ ἐγχαραχθῶσιν ἐντὸς τῆς κάννης βραδύσεις ὁ-

μοιομόρφου βάθους ἀπὸ τῆς πυριτοδόχης μέχρι τοῦ στομίου*), ὅτι μικρὸν βάθος ἀρκεῖ διὰ τὴν περιστροφικὴν κίνησιν, καὶ ὅτι εὐστοχία καὶ ἀκρίβεια ἀνεδείχθη μεγαλητέρα μὲ τὰς βραδύσεις ταύτας παρά μὲ τὰς προλαβούσας.

Τὸ ἀκίνητον ὑψόμετρον τῶν νέων ὄπλων τοῦ Πεζικοῦ, σχέδιον τοῦ 1842 μεταπεποιημένον, ἐστὶν ὑψηλότερον καὶ παχύτερον τοῦ πρότερον ὑψομέτρου, σχέδιον τοῦ 1842.

Ὅπως σχηματισθῆ τὸ νέον τοῦτο ὑψόμετρον προσετέθη ὀπισθεν τοῦ υπάρχοντος παλαιοῦ, τμήμα σιδήρου, ἀναλόγου ὕψους καὶ πάχους, τοῦ ὁποίου τὰ δύο ἄκρα ἐνεπήχθησαν ἑνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ παλαιοῦ ὑψομέτρου.

Τὰ δύο ταῦτα τμήματα τοῦ σιδήρου, δηλ. τὸ παλαιὸν ὑψόμετρον καὶ ὁ ἐπικεκολληθῆς σίδηρος, συνηρμόσθησαν ὀλοτελῶς, καὶ ἠφάνισαν τὴν ἀρχαίαν ἐγκοπὴν τοῦ ὑψομέτρου. Ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι τὸ δοθὲν στρογγύλον σχῆμα ἐστὶ προκρίτωτερον τῆς ἐγκοπῆς. Τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ὑψομέτρου ἐσχηματίσθη καμπυλωτὸν δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν· δεξιόθεν μὲν διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν κατάπτωσιν καὶ δίοδον τῆς σφύρας, ἀριστερόθεν δὲ διὰ τὸ ὁμοίμορφον.

Ὁ ὀβελὸς τῶν ὄπλων τοῦ Πεζικοῦ, σχέδιον τοῦ 1842, εἶχε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς σχῆμα ἀπίου· ὑπῆρχε δὲ καὶ ἐλαφρά τις κύρτωσις ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτοῦ. Ἡ διάμετρος αὐτοῦ ἦτο 14 x 7. Τὸ μέταλλον ἐπομένως ἦτον ἀρκούντως παχὺ ὥστε πλατυνόμενον κατὰ τὸ νέον σχέδιον, νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν διάμετρον αὐτῆς εἰς 16 x ἄνευ προσθήκης νέου μετάλλου. Ἡ ἄνω ἀπιφάνεια τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου ὀβελοῦ, πλατυνομένη ἐγένετο ὅλως ὁμαλή. Μετὰ πολλὰς δὲ δοκιμασίας μετεσχηματίσθη ὀλοτελῶς ὁ νέος ὀβελὸς καὶ μετεβλήθη εἰς σχῆμα κεφαλῆς ἧλου (καρφίου).

*) Ἐπὶ τῶν σκολοφόρων ὄπλων ὑπάρχουσι τέσσαρες αὐλακες ἢ βραδύσεις, ἔχοντες πλάτος, 0,μ 007 ἑκάστος. Ἡ ἐγχάραξις ἢ τὸ βάθος αὐτῶν ἐλαττοῦται, καθόσον προβαίνομεν ἀπὸ τὴν πυριτοδόχην πρὸς τὸ στόμιον τῆς Κάννης. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πυριτοδόχην ἔχουσι βάθος 0,μ 0003 κατὰ δὲ τὸ στόμιον 0,μ 0003 μόνον. Τὸ βῆμα τοῦ ἔλικος ἐστὶ 2 μέτρων.

Τὸ βλήμα τετμημένον ἐπὶ τῆς κορυφῆς του δι' ἐπιπέδου ἀνεπισθητῶς προσκλινοῦς, δέχεται κατὰ τὴν γέμισιν δύο ἐλαφροῦς ὀβελισμοὺς οἵτινες τὸ πιέζουσι κεντρικῶς καὶ κατακάθετον.

Τὸ νέον βλήμα ἐπωνομάσθη Β λ ῆ μ α τοῦ Π ε ζ ι κ οῦ, σ χ ἔ δ ι ο ν τοῦ 1857. Ἔστι δὲ κοινὸν εἰς τε τὰ ὄπλα τοῦ Πεζικοῦ σχέδιον τοῦ 1842 μεταπεποιημένον, καὶ εἰς τὸ νέον φαιδωτὸν κοντοτούφεκον (Μουσκετόνιον) τῆς χωροφυλακῆς.

Ἡ πίεσις γίνεται διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν ἀερίων τῆς πυρίτιδος, ἐξοντουμένου τοῦ μολύβδου τοῦ βλήματος καὶ εἰσερχομένου εἰς τὰς ραβδώσεις τῆς κάννης.

Ὁ ἐξωτερικὸς καὶ ἐσωτερικὸς σχηματισμὸς τοῦ βλήματος, προσδιωρίσθη δι' ἀλλεπαλλήλων πειραμάτων, ἅτινα ἐγένοντο παρὰ διαφορῶν ἐπιτροπῶν, ἀναζητούντων νὰ ἀνεύρωσι πολλὰ καὶ διάφορα ζητήματα, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, δυσκόλως συμβαζόμενα.

Καὶ κατὰ πρῶτον ἔλαβον ὡς βάσιν τὴν ἄμεσον πίεσιν τοῦ βλήματος διὰ τῶν ἀερίων τῆς πυρίτιδος. Βλήμα ἔχον 17, x 2 διάμετρον ἔπρεπε νὰ πιέζηται ἐπίσης ἐντὸς τῶν ὄπλων τῶν ἐχόντων τὰς παρὰ τοῦ κανονισμοῦ ὠρισμένας ὀγκάς· δηλ. εἰς τὰ τῆς χωροφυλακῆς ὄπλα ἔχοντα 17, x 6 ὀγκήν. Εἰς τὰ τοῦ Πεζικοῦ ὄπλα ἔχοντα 18, x 0· καὶ τέλος εἰς ὄπλα ὀγκῆς 18, x 4 ἅτινα ἐγένοντο παραδεκτὰ, συγκαταβατικῶς, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

Τὸ βάρος τοῦ βλήματος δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερβῇ τὰ 32 Γράμμα· ἢ Γράμμῃ τῆς τροχιάς ἔπρεπε νὰ ἔχη ἱκανὴν ἐπέκτασιν, ὥστε νὰ δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἀκίνητον ὑψόμετρον, εἰς τὴν συνήθη ἀπόστασιν ἐν πολέμῳ, καὶ τὸν ἀντίχειρα ὡς μέσον σκοπεύσεως ἀπὸ τὴν εἰρημένην ἀπόστασιν μέχρι τῶν 600 μέτρων.

Ἡ εὐστοχία τοῦ βλήματος ἔπρεπε νὰ ᾔναι πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν εἰπὴν τῶν κοινῶν βολιδῶν, τῶν ριπτομένων διὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει λείων ὄπλων τοῦ Πεζικοῦ. Τέλος ἔπρεπε νὰ βάρ-

λη ἐπιτυχῶς μέχρις 600 μέτρων, μέγιστος παραδεχθεὶς ὄρος διὰ τὸ ῥίμμα τοῦ Πεζικοῦ ὄπλου.

Τὰ σχίσματα τῶν βλημάτων, ἅπερ παρετηρήθησαν κατὰ τὰ διάφορα πειράματα τῶν Ἐπιτροπῶν, καὶ τὰ ὅποια ἦσαν μέχρι τοῦδε πολυάριθμα, ὡς ἂν ἐδοκίμαζον βλήματα πιεζόμενα διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν ἀερίων τῆς πυρίτιδος, θεωρούμενα, ὡς μεγίστη ἀτέλεια, ἔπρεπε νὰ ἐκλείψωσιν ὀλοτελῶς, τὸ δὲ βλήμα ἔπρεπε νὰ ἐξέρχεται ἄνευ τοῦ ν' ἀφίνη κατάλειπον, ἢ σύντριμμα ἐντὸς τῆς κάννης.

Τὸ βλήμα, ὅπερ παρεδέχθησαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν — Β λ ῆ μ α Πεζικοῦ σχέδιον 1857 — ἀνεδείχθη ὡς ἐκπληρώσαν ἀρκούντως τὰ προειρημένα ζητήματα.

Οὕτω τὸ βλήμα τοῦτο ἔχον διάμετρον 17, x 2, δύναται πιεζόμενον συνάμα εἰς ὄπλα ἔχοντα ὀγκήν 17, x 6, ἢ 18, x 4 νὰ διατηρήσῃ ἀρκετὴν στερεότητα, μὴ διασχιζόμενον ὡς πρότερον.

Τῷ ἐδόθη τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν ἰδιαίτερον τοῦτο σχῆμα, ὅπερ διὰ μὲν τῶν λεπτῶν μερῶν νὰ ἐνεργῆται εὐκόλως ἢ πίεσις, διὰ δὲ τῶν παχέων ν' ἀνθίσταται καὶ ἐμποδίζῃ τὴν διάσχισιν. Τέλος διέθεσαν οὕτω πως τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα αὐτοῦ ὅπως ἐπέκτεινομένης ἀρκούντως τῆς τροχιάς νὰ διατηρῇ ἀκρίβειαν εἰς ἀπόστασιν 600 μέτρων ἄνευ τῆς ἐπαυξήσεως τοῦ βάρους τῶν 32 Γραμμῶν.

Ἡ πυριτοβολὴ τοῦ Πεζικοῦ σχέδιον τοῦ 1857 ἔσεται ἡ αὐτὴ διὰ τε τὸ Ὀ π λ ο ν τοῦ Π ε ζ ι κ οῦ σ χ ἔ δ ι ο ν τοῦ 1842 μεταπεποιημένον καὶ διὰ τὰ ραβδωτὰ μουσκετόνια τῆς χωροφυλακῆς. Περιέχει δὲ ποσὸν πυρίτιδος 4γρ· 50. Τὸ ὀλικὸν βάρος τῆς πυριτοβολῆς τοῦ Πεζικοῦ σχέδιον 1857 ἦτον 36 Γράμμα καὶ ἡμισυ, ἰσοβαρὲς περίπου μετὰ τὰς πυριτοβολὰς τὰς ἐχούσας τὸ σφαιρικὸν βλήμα τῶν 16, x 7, τῶν ὁποίων τὸ ὄλον βάρος ἦτον πρότερον 27 Γράμμα καὶ περιεῖχεν 9 Γράμμα πυρίτιδος.

Ἡ νέα πυριτοβολὴ δύναται νὰ ἐλαττωθῇ κατὰ τὴν χρῆσιν

της, καὶ κατὰ ἓν τέταρτον τοῦ Γράμμου, ἄνευ τοῦ νὰ ἐπιφέρῃ ἐλάττωσίν τινα εἰς τὴν δύναμιν τῆς ριπῆς. Κατασκευάζεται δὲ ὡς αἱ Πυριτοβολαί, ἄς μετεχειρίσθησαν μέχρι τοῦδε διὰ τὰ ραβδωτὰ ὄπλα. Περιτετυλιγμένη μὲ δύο φύλλα χάρτου περιέχει μικρὰν θήκην ἐκ χονδροῦ χάρτου (καρτονίου), ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ὁποίας τοποθετεῖται ἡ κορυφή τοῦ βλήματος. Οὕτω κεχωρισμένου ὄντος αὐτοῦ τῆς πυρίτιδος, διατηρεῖται ἀκεραία ἡ γέμισις καὶ δὲν συντρίβονται κατὰ τὰς κινήσεις καὶ τὴν μεταφορὰν οἱ κόκκοι τῆς πυρίτιδος. Τέλος ἐμβάφεται περὶ τὴν θάσιν της εἰς λίπος ὥστε νὰ ἐμποδίζηται ὅσον τὸ δυνατόν ἡ ἀκαθαρσία τοῦ ὄπλου.

Ἄς ἐξετάσωμεν ἤδη κατὰ πόσον καὶ κατὰ ποῖον τρόπον ἐπηύξησαν τὸ ἀκίνητον ὑψόμετρον.

Ἐπὶ τῆς κάννης τοῦ νέου ὄπλου ἐπηύξησαν τὴν ὕψωσιν τοῦ ὑψομέτρου εἰς 11 ὑποχιλιόμετρα, ἄνωθεν τῆς οὐρᾶς τοῦ κοχλιούρου, λογιζομένου τοῦ ὕψους ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ παλαιοῦ ὑψομέτρου. Ὡδηγήθησαν δὲ εἰς τοῦτο ἐκ τῶν ἐξῆς δοκιμασιῶν καὶ παρατηρήσεων.

Ἐγέμισαν μὲ πυριτοβολὴν τοῦ σχεδίου 1837, ὄπλον τοῦ Πεζικοῦ σχεδίου τοῦ 1842 μεταπεποιημένον, διατηρήσαν ὅμως τὸ παλαιὸν μικρὸν καὶ ἀκίνητον ὑψόμετρον του, καὶ ἤρξαντο νὰ βάλωσιν ἀπὸ 25 εἰς 25 μέτρα, ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν 50 μέτρων μέχρι 300. Ἐκ τούτου ἐξῆξαν τὴν καμπύλην Γραμμὴν, ἣν διαγράφει ἡ τροχιά ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν γραμμὴν τῆς σκοπεύσεως τοῦ ὄπλου σχεδίου 1842.

Παρατηρήθη ὅτι ἡ γραμμὴ αὕτη τῆς σκοπεύσεως τέμνει τὴν γραμμὴν τῆς τροχιάς εἰς ἀπόστασιν 134 μέτρων, δηλ., 25 περίπου μέτρα πέραν τῆς φυσικῆς σκοποβολῆς, ἣν εἶδεν πρότερον τὸ ἄνευ ραβδώσεων κοινὸν ὄπλον τοῦ Πεζικοῦ μὲ τὰ σφαιρικὸν βλήμα τῶν 16, x 7 καὶ μὲ γέμισιν 9 γράμμων.

Ἡ φυσικὴ σκοποβολὴ κανονίζεται συνήθως ἀναλόγως τῶν ἀποστάσεων τῶν μαχομένων. Ὁ στρατιώτης εἰς τὴν ἀπόστα-

σιν ταύτην ὀφείλει ν' ἀρχίσῃ τὸ πῦρ, νὰ σκοπεύσῃ καὶ νὰ θάλῃ τὸν ἐχθρὸν τουλάχιστον ἐπὶ τῆς ζώνης. Ἐπομένως τὸ Πεζικὸν δὲν δύναται ν' ἀρχίσῃ τὸ πῦρ, πρὸ πάντων μὲ τὸ νέον ραβδωτὸν ὄπλον, ἐγγύτερον τῶν 200 μέτρων. Ἡ φυσικὴ ὄθεν σκοποβολὴ τοῦ νέου τούτου ὄπλου ἐκανονίσθη εἰς 200 μέτρων ὡς ἔγγιστα ἀπόστασιν.

Παραδεχθέντες ὡς θάσιν τὰ 200 μέτρα ἀνεζήτησαν κατὰ πόσον ἔπρεπε νὰ ὑψώσωσι τὸ μικρὸν ἀκίνητον ὑψόμετρον, ὁπερ εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κάννης τοῦ Πεζικοῦ ὄπλου, σχεδίου 1842, ὅπως ἡ νέα γραμμὴ τῆς σκοπεύσεως νὰ τέμνῃ τὴν τροχίαν εἰς 200 μέτρα. Ἐπηύξησαν ὅθεν κατὰ 4 χιλιοστὰ τὸ παλαιὸν ὑψόμετρον, ἀνυψοῦντες αὐτὸ εἰς 11 χιλιοστὰ, ἄνωθεν τῆς οὐρᾶς τοῦ κοχλιούρου, καὶ διὰ τῆς ἐπαυξήσεως ταύτης ἡ φυσικὴ γραμμὴ τῆς σκοπεύσεως ἔτεμε τὴν τροχίαν εἰς 206 μέτρα, ἢ μᾶλλον εἰς 200 μέτρα ὡς ἔγγιστα.

Διαγράφαντες ἀκριβῶς τὴν τροχίαν τοῦ νέου ὄπλου μέχρι 600 μέτρων καὶ ὑπολογίσαντες αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν γραμμὴν τῆς σκοπεύσεως, ἦν ἐκανόνισαν διὰ τοῦ νέου ὑψομέτρου, ἀνεῦρον·

1^{ον} Ὅτι μέχρι τῆς ἀποστάσεως τῶν 200 μέτρων, ἡ μεγαλύτερα ὕψωσις τῆς καμπύλης, ἄνωθεν τῆς γραμμῆς τῆς σκοπεύσεως, ἐστὶ 59 ὑφεκατόμετρα·

2^{ον} Ὅτι πέραν τῆς ἀποστάσεως ταύτης καὶ μέχρι 257 μέτρων ὡς ἔγγιστα, ἡ τροχιά δὲν καταβαίνει κάτωθεν τῆς γραμμῆς τῆς σκοπεύσεως, χαμηλότερον τῆς ζώνης ἀνδρὸς ἰσταμένου·

3^{ον} Ὅτι πέραν τῆς ἀποστάσεως, ἀφ' ἧς δὲν δύναται πλέον ὁ στρατιώτης νὰ σκοπεύσῃ μὲ τὸ ὑψόμετρον (300 περίπου μέτρα) μέχρι 600 μέτρων ἡ τροχιά παρατείνεται ἀρκούντως καὶ κανονικῶς, ὥστε εἶναι εὐκόλον νὰ σκοπεύσῃ τις θέτων τὸν ἀντίχειρά του ἐπὶ τοῦ μεσαίου δακτυλίου. Ὁ τελευταῖος οὗτος τρόπος τῆς σκοπεύσεως, καὶ τοι δύσκολος, διδάσκεται ὅμως μετ' ἐπιμονῆς εἰς τοὺς στρατιώτας, καὶ ἐκτελεῖται μετὰ πολ-

λῆς ἐπιτυχίας παρὰ γεγυμνασμένων καὶ ἀρχαίων στρατιω-
τῶν, ἐχόντων πλήρη γνώσιν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ὄπλον των.

Κατὰ συνέπειαν ὅθεν ἐκάνονισαν εἰς τὸ νέον ὄπλον τοῦ
Πεζικοῦ σχέδιον 1842 μεταπεποιημένον οὕτω πως τὴν σκό-
πευσιν.

1^{ον} Εἰς 200 μέτρα ἢ εἰς ὅποιανδήποτε ἐγγυτέραν ἀπόστα-
σιν σκοπεύουσιν ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ Πεζοῦ ἵσταμένον.

2^{ον} Εἰς 250 σκοπεύουσιν ἀπὸ τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ὑψομέτρου,
τὸν κράνον τοῦ Πεζοῦ στρατιώτου.

3^{ον} Εἰς 300 μέτρα ἐπιθέτουσι τὸν ἀντίχειρα ἐπὶ τοῦ με-
σαίου δακτυλιδίου, καὶ σκοπεύουσιν τὴν ζώνην τοῦ Πεζοῦ στρα-
τιώτου διὰ τοῦ ἀνωτάτου ἄκρου τοῦ ὄνυχος.

4^{ον} Εἰς 400 καὶ 450 μέτρα ἐπιθέτουσι τὸν ἀντίχειρα ἐπὶ
τοῦ μεσαίου δακτυλιδίου καὶ σκοπεύουσιν τὴν ζώνην τοῦ ἀν-
δρός διὰ τοῦ ἀνωτάτου ἄκρου τῆς ἀρθρώσεως αὐτοῦ.

5^{ον} Εἰς 500 μέτρα θέτουσι τὸν ἀντίχειρα ὑψωμένον ἐπὶ
τοῦ μεσαίου δακτυλιδίου, φέρουσι τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος εἰς τὴν
γραμμὴν τῆς σκοπεύσεως καὶ σκοπεύουσιν εἰς τὴν ζώνην διὰ
τοῦ ἀνωτάτου ἄκρου τοῦ ὄνυχος.

6^{ον} Εἰς 550 μέτρα σκοπεύουσιν, ὡς καὶ εἰς ἀπόστασιν 500,
μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἀρθρωσις τοῦ ἀντίχειρος μεταφέρεται εἰς
τὸ ὕψος τοῦ ἄνω μέρους τοῦ δακτυλιδίου.

7^{ον} Εἰς 600 μέτρα σκοπεύουσιν ὡς καὶ εἰς ἀπόστασιν τῶν
500 μέτρων, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ἄκρον τοῦ ἀντίχειρος
ὑψοῦται ἄνωθεν τῆς κάννης κατὰ ἓν ὑφεκατόμετρον.

ΤΟ ΛΙΒΑΝΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΡΟΥΣΟΙ.

Τὸ Λιβάνιον ὄρος εἶναι δεξιὰς, ἢ σειρὰ, ὄρεων τῆς Συρίας, ἥτις
σχηματίζει τόπον πλούσιον καὶ καρποφόρον, κατοικοῦμενον ὑπὸ
λαῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς υπερβαίνει τὰς 300 χιλιάδας ψυχῶν. Ἐνταῦ-
θα διακρίνονται δύο πρῶτιστοι λαοί, περίφημοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ

τὰς ἀλληλομαχίας των, ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν καλοῦνται Δρούσοι, ὁ
δ' ἕτερος Μαρονίται.

Οἱ Δρούσοι κατοικοῦσι τὴν χώραν τὴν ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ
Ἀροῦ μέχρι τοῦ Βαλθεκ καὶ εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς Μεσογοίου
μεταξὺ Δεϊβάιλ καὶ Σαῦδα. Ἐπωνομάζονται δὲ Δρούσοι ἐκ τοῦ
πρώτου μαθητοῦ τοῦ Ἀκέμου, ὅστις ἦτον ὁ θεμελιωτὴς τῆς θρη-
σκείας καὶ τῆς ἐθνότητός των. Ὁ Ἀκέμας οὗτος ἦτον ὁ Ε'. καλ-
λίφης, γεννηθεὶς εἰς Κάϊρον 375 ἔτη μ. Χ., ὅστις ἀπήγαγε
τοὺς ὄπαδούς του ἐξ Αἰγύπτου εἰς Συρίαν, ἵν' ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς
ἐκ τῶν σκληρῶν καταδιωγμῶν.

Ὁ βίος τοῦ Ἀκέμου γέμει ὑπερφυσικῶν γεγονότων· οἱ ὄπαδοί
αὐτοῦ φρονοῦν ὅτι ἀνελήφθη ὁλόσωμος ἐκ τῆς γῆς· χωρὶς, ὡς
οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ν' ἀποθάνῃ φυσικῶς. Ἴδου δὲ τίνι τρόπῳ οἱ
ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπιστεύθη τοῦτο.

Ὁ Ἀκέμας εἶχεν ἓνα δούλον Ἰνδὸν, ὀνόματι Ἀμζέν, τὸν ὁποῖον
ὡς ἐκ τῆς μεγάλης εὐφυΐας του διώρισε πρῶτον ὑπουργόν του·
εἶχε δὲ καὶ ἀδελφὴν περίφημον διὰ τὴν ὠραιότητά της. Ὁ Ἀμ-
ζὲς ἠράσθη αὐτῆς· ὁ Ἀκέμας, μαθὼν τοῦτο, ὠργίσθη κατ' αὐτοῦ
καὶ ἀπεφάτισε νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ· ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ του, ἵνα σώσῃ
τὸν ἐραστήν της, ἔπνιξε τὸν ἀδελφόν της, ἐνῶ ἐλούετο, ἐταρί-
χευσε κρυφίως τὸ σῶμά του, καὶ προσκαλοῦσα ἐπομένως τὸν
λαόν, ἔδειξε τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἀκέμου, ἀναγγέλουσα ὅτι ὁ
ἀδελφός της ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐκ νεφελῶν, καταβάν-
των ἐπὶ τούτῳ ἵνα τὸν ἀναρπάσωσιν. Ὁ Ἀμζὲς ἐβεβαίωσε τοῦτο,
κηρύξας ὅτι ὁ κύριός του, ἀναληφθεὶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, παρήγα-
γειεν αὐτὸν νὰ διδάξῃ τὸ δόγμα του. Γενόμενος δὲ κυρίαρχος,
ἐδημοσίευσε θρησκευτικὰ βιβλία, ἅτινα σώζονται μέχρι τῆ σή-
μερον παρὰ τοῖς Δρούσοις.

Τὰ βιβλία ταῦτα διαλαμβάνουν ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλος θεός,
ἄλλος προφήτης, ἄλλος ἅγιος, εἰμὴ ὁ Ἀκέμας τοῦ Ἀμζὲ· ὅτι
ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν θέλει ἐπανελθεῖ μεταξὺ τῶν ζώντων ἵνα
ὑποτάξῃ τοὺς λαοὺς τῆς γῆς εἰς τοὺς Δρούσους, τοὺς ἀξιωτέ-

ρους πάντων τῶν ἀνθρώπων· ὅτι ὁ κόσμος ὑπῆρχεν αἰδιος, καὶ ὅτι εἶναι ἀτελεύτητος· ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ζώντων εἶναι ὠρισμένος, μόνον δὲ αἱ ψυχαὶ μεταναστεύουσιν ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα, καὶ τέλος πάντων πᾶν τὸ κεκρυμμένον εἶναι συγγνωστόν. Ἡ ἐλευθέρη αὕτη διδασκαλία ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς Δρούσους τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς εἰς αὐτοὺς ἀποδιδόμενας ἀπανθρώπους πράξεις· τοσοῦτον δὲ διέφθειρεν αὐτοὺς, ὥστε φρονοῦν ὅτι οὐχὶ μόνον πᾶν ἀμάρτημα ἐν τῷ κρυπτῷ γενόμενον εἶναι συγχωρημένον, ἀλλὰ προσέτι καὶ ὅτι τοῦτο οὐδὲ ἀμάρτημα εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Τὸ διαζύγιον, ὡς καὶ ἡ πολυγαμία εἶναι ἐπιτετραμμένα εἰς τοὺς Δρούσους, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ νυμφευθῶσι συγχρόνως πλέον τῆς μιᾶς γυναικός. Ὄταν ἀπαρέσκωνται τῆς συζύγου των, χωρίζουσιν αὐτὴν καὶ τὴν πληρώνουσιν, ὡς ἀποζημιώσιν, ἀνάλογον τῆς ἀξίας τῆς τιμῆν. Αἱ θρησκευτικαὶ των τελεταὶ εἰσι σχεδὸν ὅμοιαι μὲ τὰς τῶν Μωαμεθανῶν· δὲν τρώγουσι κατὰ τινὰς ὠρισμένας ἡμέρας ἀπηγορευμένα τροφίμα· πιστεύουν τὴν ὑπαρξίν δαιμόνων, καὶ μάλιστα μάγαν. Ὁ λαὸς οὗτος ἔχει βιβλία νεκρομαντείας, τὰ ὁποῖα διατηροῦν οἱ Σέχιδες (νομοδιδασκαλοὶ των)· δὲν ἐνασχολεῖται εἰς τὰς τέχνας, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν γεωργίαν καὶ σκωληκοτροφίαν.

Οἱ Δρούσοι εἶναι πολεμικοὶ, σκληροὶ καὶ ἄρπαγες· διατηροῦν ὑπὸ τὰ ὄπλα ἐν παντὶ καιρῷ 15 χιλιάδας ἀνδρῶν, καὶ δύνανται νὰ τριπλασιάσωσι τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐν ἀνάγκῃ· ἄσπονδον μίσος ἔχουσι κατὰ τῶν Μαρονιτῶν, παρὰ τοῖς ὁποίοις κατοικοῦσι, καὶ μὲ τοὺς ὁποίους διάκεινται εἰς αἰώνιον πόλεμον. Ἡ χώρα αὐτῶν διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ διακεκριμένας ἐπαρχίας· ἡ Ματῆχ, κειμένη ἀρκτικῶς, ἐν ἧ ὑπάρχουσι πλούσια μεταλλεῖα σιδήρου· ἡ Γάρδη ἐμπεριέχουσα λαμπρὰ δάση καστανῶν· ἡ Σαχέλη, χώρα παράλιος καὶ ὁμαλὴ, παράγουσα ἀξιολόγους μωρέας καὶ ὠραίας ἀμπέλους· ἡ Σούφη, μεσόγειος, παράγουσα τὴν καλλιτέραν μέταξαν· ἡ Φεφάγη, παράγουσα μῆλα, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν· ἡ Χακίφη, παράγουσα καπνόν· ἡ Δγούρδη, χώρα ψυχρὰ, ἐνθα τὰ ποίμνια ἐρχονται ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.

Οἱ Δρούσοι ἐπὶ πολὺ ἐπολέμησαν μὲ τοὺς Τούρκους καὶ ἔμειναν ἀνεξάρτητοι· ἀλλ' ὁ Σουλτάνος Ἀμουράτης Δ' καθυπέταξεν αὐτοὺς τῷ 1588, καὶ τοὺς ὑπέβαλεν εἰς τὴν κυριότητα τῆς ὀθωμανικῆς Πύλης, καθυποβαλὼν αὐτοὺς εἰς φόρους, τοὺς ὁποίους πληρώνουν μέχρι τοῦδε.

Περὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ στρατάρχου Νεῦ.

Ἡ καθίδρυσις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ στρατάρχου Νεῦ ἐγένετο ἐν Μετζ τῇ 15 Αὐγούστου· ὁ δὲ στρατάρχης Κανροβέρτος, ὁ ἀντιπροσωπεύσας κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην τὸν Αὐτοκράτορα, ἐξεφώνησε τὸν ἐξῆς λόγον·

«Κύριοι,

» Ἄμα ἀνεφάνη ἐν Γαλλίᾳ ἐκφρασίς τις μεγάλου πατριωτισμοῦ, ὁ Αὐτοκράτωρ καθιεροῖ αὐτὸν διὰ τῆς ὑψηλῆς κυρώσεώς του. Ἐπὶ τῷ εὐγενεῖ τούτῳ σκοπῷ τοῦ ἡγεμόνος ὀφείλω νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύσω αὐτὸν ἐν τῇ σπουδαίᾳ ταύτῃ τελετῇ.

» Ὁ στρατάρχης Νεῦ ἀνήκει εἰς ὀλόκληρον τὴν Γαλλίαν, ἥτις πρὸ μικροῦ ἤγειρεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν της μνημεῖον ἀνάξιον αὐτῆς.

» Ἐπεφυλάττετο ὅμως εἰς τὸν λαὸν τῆς ἐπαρχίας, ἥτις ἰδίως εἶδε νὰ γεννηθῇ ὁ μέγας ἀνὴρ οὗτος τῶν πεδίων τοῦ Ἄρεως, νὰ ἀναζωογονήσῃ τοὺς ἀνδρικοὺς χαρακτῆρας ἐν τῷ τρομερῷ τούτῳ φρουρίῳ τοῦ Μετζ.

» Τὸ παρὸν μνημεῖον, ἐκούσιον ἔργον τῶν συμπολιτῶν τοῦ Μιχαὴλ Νεῦ, ἐξ ὧν πολλοὶ ὑπῆρξαν συστρατιῶταί του, ἕτεροι δὲ ἐνηλικιώθησαν μὲ τὰς διηγήσεις τῶν μεγάλων κατορθωμάτων του, ἐγκαθιδρύεται ἐνταῦθα ἵνα παραστήσῃ ὡς γλυκὸ οἰκογενειακὸν αἶσθημα τὴν δόξαν τῆς πατρίδος.

» Ὁ Μιχαὴλ Νεῦ ἐγεννήθη τῷ 1769, οὐ μακρὰν τῶν ὀμωμάτων τούτων. Ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας του ἐπεθύμησε τὸ στρα-

τιωτικὸν στάδιον κατετάχθη ἐθελοντῆς εἰς τὸν στρατὸν ἐν ἡλικίᾳ δέκα καὶ ἑννέα ἐτῶν. Μόλις παρήλθον ἑνδεκά ἔτη καὶ ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου, ἀπολαμβάνων ἕκαστον τῶν στρατιωτικῶν βαθμῶν διὰ τῆς ἀνδρείας του, τῆς ἀκαθέκτου ὀρμῆς του καὶ τῶν ἐξόχων ὑπηρεσιῶν του. Τοσοῦτον δὲ ἡρωϊσμὸν καὶ μετρίότητα εἶχεν, ὥστε δις δὲν ἐδέχθη τὸν εἰς αὐτὸν ὀφειλόμενον βαθμὸν τοῦτον, καὶ μόνον διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν στρατηγῶν Κλεβέρου καὶ Χὸρ ἐδέχθη αὐτόν.

» Δὲν ἐξιστορῶ ἑνταῦθα τὰ κατορθώματα τοῦ Μιχαὴλ Νεῦ, διότι πρέπει νὰ διατρέξω ὅλας τὰς ἐν διαστήματι εἰκοσιν ἐτῶν συναφθείσας μάχας· μνημονεύω δὲ μόνον ὅτι ἐν Ὀνελινδένῳ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀθλητῆς τῆς νίκης. Μετ' ὀλίγον ἔλαθε τὴν διοίκησιν τοῦ ἐν Ἐλβετίας στρατοῦ, καὶ εἰρήνευσε τὴν γῆραν ταύτην. Μετὰ δὲ ταῦτα βαλὼν προσώρως τὸ ξίφος ἐν τῇ θήκῃ, ὡς ἐκλεχθεὶς ἀντιπρόσωπος τῆς Γαλλίας, ἀφῆκεν ζωγράφος ἐνθυμήσεις τῆς τιμότητος καὶ ἐπιδειξιότητός του.

» Ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Βολωνίας ὁ Νεῦ προεβιβάσθη στρατάρχης, λαβὼν τὴν διοίκησιν τῆς πρώτης μοίρας τοῦ στρατοῦ, ἣν παρεσκεύασε καὶ ἐξήσκησε δι' ἀκαταπαύστων πολεμικῶν γυμνασμάτων, ὥστε ἀνέδειξε τὸ ὑπ' αὐτὸν σῶμα ὡς πρῶτιστον ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ.

» Ἐν τῇ νίκῃ τῆς Ἐλσχιγγένης διαπρέπει τὸ ὄνομα τοῦ Νεῦ ἠγωνίσθη θαυμασίως ἐν τῇ μάχῃ τῆς Αὐστερλίχης.

» Τὸ αὐτὸ ἔπραξεν ἐν ταῖς μάχαις τῆς Ἰένης, Μεγδεμβούργου, Εὐλώ· πανταχοῦ ἡ νίκη παρηκολούθη αὐτόν.

» Τῷ 1807 ἐν Γουττσάδῃ μετὰ μόνον 8000 ἀνδρῶν μπενίξει διὰ τῆς καρτερίας, τῆς ἐμφρόνου ἀνδρείας καὶ τῶν ἐπιδειξιῶν ἐπιχειρήσεών του τὰς πρώτας ὀρμητικὰς προσβολὰς ὀλοκλήρου στρατοῦ.

» Μετ' ὀλίγον ἐν Φλριεδλάνδῃ ἐπιπίπτει τοιοῦτοτρόπως κατ' αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ, ὥστε ὁ Ναπολέων βλέπων αὐτὸν ἔκραξεν, « Ὁ Νεῦ δὲν εἶναι ἄνθρωπος, οὗτος εἶναι λέων. »

» Ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐν Πορτουγαλίᾳ ὁ Νεῦ νικᾷ νέας νίκας.

» Τῷ 1812 ἄρχεται ἡ κατὰ τῆς Ρωσσίας ἐκστρατεία. Ὁ Ναπολέων παρεκάλεσε τὸν Νεῦ νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς τὴν πάλιν ταύτην τῶν γιγάντων. Ὁ Νεῦ, διοικῶν τὴν πέμπτην μοῖραν τοῦ στρατοῦ, μάχεται καὶ θριαμβεύει ἐν Σμολένσκῃ, στεφανώνει δὲ τὴν δόξαν του ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μοσκόβας διὰ τοιούτων τεραστίων κατορθωμάτων, ὥστε ἐξέπληξε καὶ αὐτοὺς τοὺς συναδέλφους του, καὶ ἔφερεν εἰς ἀμφιβολίαν καὶ αὐτὴν τὴν διήγησιν τῶν γεγονότων.

Ἄλλ' εἰς τὴν ὑποχώρησιν ταύτην, ὅτε ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἠττηθεὶς ἐκ τῶν παγετῶν ἀντεῖχεν εἰς τὴν πληθὺν τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων· ὁ στρατάρχης Νεῦ ἀναδουκνείται ὡς παραδειγμα τῆς μελλούσης γενεᾶς ἐκεῖ, ἔνθα ἡ γεναιότερα ψυχὴ καὶ τὸ ἀνδρικότερον σῶμα ἐφάνησαν ἐξησθημένα. Ἐκεῖ ὁ Νεῦ ποτὲ μὲν ἀρχηγός, ποτὲ δὲ στρατιώτης, συναθροίζει περίξ αὐτοῦ τὰ ἀπηυδημένα λείψανα τῶν στρατευμάτων μας· καὶ σχηματίζοντας τὴν τελευταίαν ὀπισθοπορείαν, ἀναζωπυρεῖ τὸν ὑποχωροῦντα στρατὸν διὰ τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς γενναιοκαρδίας του· ἠλεκτρίζει πάντας, καὶ οὕτω διασώζει εἰς τὴν Γαλλίαν πλέον τῶν 100,000 ὑπερασπιστῶν της.

Ἐπρεπε, Κύριοι, νὰ ἐδοκιμάσατε τὰς ποικίλας κακουχίας τοῦ πολέμου, τὸ ψῦχος, τὴν πείναν, τὰς διαφοροὺς στερήσεις καὶ τὰς νόσους, αἵτινες καταβάλλουν τοὺς ἀπηυδημένους στρατιώτας, ἵνα αἰσθανθῆτε τί ἐδύνατο νὰ πράξῃ ἡ ὑπεράνθρωπος δραστηριότης τοῦ ἥρωος, ὃν ἐπευφημοῦμεν σήμερον.

Ὁ στρατάρχης Νεῦ ἐλατρεῦετο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, μεθ' ὧν οὗτος συνεμερίζετο τοὺς κινδύνους καὶ τὰς στερήσεις, πρὸς οὓς ἐγνώριζε νὰ ὀμιλῇ καὶ μετὰ τῶν ὁποίων ἐταύτιζε κατὰ τινὰ τρόπον τὴν φυσικὴν του ἀνδρίαν. Ὄθεν οὗτος ἔμελλε, παρὰ πάντα ἄλλον, ἐν τῷ μέσῳ ἀνηκούστων καταστροφῶν, νὰ εὕρῃ διὰ τὴν ὑπεροχὴν του τὴν εὐγενῆ ἀμοιβήν, ἥτις ἐν τῷ Γαλλικῷ στρατῷ οὐδέποτε παραλείπεται ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ

έθνους, τοῦ ὁποίου αἱ στρατιωτικαὶ ἀρεταὶ καὶ ἡ διηνεκῆς μέριμνα συνιστῶσι τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐνσπείρουσιν ἀγάπην.

« Ἐν ταῖς ἐκστρατεῖαις τοῦ 1813—1814 ὁ στρατάρχης Νεύ ἀναφαίνεται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τρίτης μοίρας τοῦ στρατοῦ, παρὰ τῇ ὁποία ὁ Αὐτοκράτωρ προσέθηκε καὶ πολλὰ ἄλλα σώματα. Ὁ Νεύ ἤδη μάχεται εἰς πᾶν βῆμα, ὑπερασπίζεται κατὰ πόδα πρὸς τοὺς συμμαχικοὺς στρατοὺς τῆς Εὐρώπης τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς Πατρίδος.

Τέλος πάντων ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βατερλώ ὁ Νεύ φαίνεται ὅτι ὑπερέβη κατὰ τὸν ἡρωϊσμόν· ὅτε δὲ εἶδεν ὅτι ἡ τύχη δὲν ἐβόηθισε τὰς προσπάθειάς του, ἐζήτησεν ἐν τῇ τρομερᾷ σκηνῇ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας τὸν θάνατον τοῦ σταδίου τῆς μάχης, ὅστις ὠφείλετο εἰς τὸν ἀνδρείον τῶν ἀνδρείων.

« Ἐνταῦθα σιωπῶ, Κύριοι, διὰ νὰ μὴ λυπήσω εἰς τὴν διπλὴν ταύτην τελετὴν τοσαύτας Γαλλικὰς ψυχὰς. Ἀρκεῖ μόνον νὰ προσθέσω ὅτι ὁ στρατάρχης Νεύ, συμμαθεῖς ἐν διαστήματι πλέον τῶν 20 ἐτῶν εἰς μεγάλους θριάμβους καὶ εἰς μεγάλας εὐτυχίας τῆς πατρίδος, ἦτο πεπρομένον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν καταστροφῶν μας νὰ ὑποστῇ τὸ ἀνώτερον μαρτύριον τῆς δυστυχίας, τὸ ὁποῖον στεφανώνει τὴν ἀθανασίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Τὸ πάθημα τοῦ Νεύ (ὅστις ἂν ἦτον δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ τάφου μὲ ὅλην τὴν πανοπλίαν του, ἵνα παρουσιασθῇ εἰς τὰ ὄμματα τῶν συμπολιτῶν του μὲ ὅλην τὴν δόξαν του) ἄς μείνῃ ὡς αἰώνιον δεῖγμα, τὸ ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια καταδικάζει εἰς τὴν λύθην τῆς μετριότητος καὶ εἰς τὰς θλιβερὰς ἀποπλανήσεις τῶν πολιτικῶν παθῶν. Ὁ στρατάρχης Νεύ πεσὼν μὲ τοὺς ἀετοὺς τῆς Αὐτοκρατορίας, ἔμελλε νὰ ὑψωθῇ, ὡς ἐκεῖνοι, ὑπὸ ἰσχυρᾶς καὶ ἀρωγοῦς χειρὸς, τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς μεταχειρίζεται διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν δόξαν τῆς Γαλλίας.

(ἐκ τοῦ Γαλλ. Στρατ. Μονήτορος).